

Arrest

nr. 138 121 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 7 oktober 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Mr. W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de Minister tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet), zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.10.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan Z., E. te willen overhandigen.

Gelieve onder geen beding deze beslissing te betekenen aan Z., E. zonder de bijgevoegde gesloten omslag.

Wij melden ook dat Z., E. en B., D. reeds voorwerp uitmaken van een inreisverbod van 3 jaar dd. 15.01.2013.

Wij melden ook dat Z. E. reeds voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar dd. 04.07.2014. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de formele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij citeert artikel 9ter van de vreemdelingenwet en geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen.

De verzoekende partij stelt verder dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 oktober 2014 blijkt dat niet effectief werd nagegaan of de ziekte van de verzoekende partij een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, waardoor één van de hypothesen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet onderbelicht bleef. De ambtenaar-geneesheer leidt immers zijn besluit dat niet wordt aangetoond dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, volledig af uit zijn eerdere vaststellingen en met name dat de PTSS problematiek geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, het geen kritieke gezondheidstoestand betreft noch een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, en er geen nood is aan hospitalisatie met permanent toezicht. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van het advies.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet laat niet toe dat het al dan niet bestaan van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst wordt afgeleid uit de vaststelling dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Evenmin wordt vereist dat de ziekte een levensbedreigend karakter zou hebben en/of in een kritiek of vergevorderd stadium zou zijn. Artikel 9ter van de

vreemdelingenwet is immers een norm van nationaal recht die op autonome wijze dient te worden geïnterpreteerd en die een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 EVRM.

Ook uit de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de PTSS problematiek *“met of zonder behandeling”* geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij, kan niet afgeleid worden dat er geen reëel risico bestaat op een vernederende of onmenselijke behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dat er ook zonder enige behandeling geen gevaar zou zijn voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij, sluit immers niet automatisch uit dat de afwezigheid van een adequate behandeling aanleiding kan geven tot een vernederende of onmenselijke behandeling. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt gesteld dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht, maar er werd niet onderzocht of er enige psychiatrische opvolging voorhanden is, die wel degelijk vereist is. Door derhalve het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebreke aan een adequate behandeling in het land van herkomst niet, of minstens onvoldoende, te onderzoeken en de afwezigheid van dit risico louter af te leiden uit andere vaststellingen, wordt artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing, die volledig op het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt gesteund, geeft geen blijk van een zorgvuldige en adequate motivering in het licht van de duidelijke bepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar is of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

2.5. Op 1 oktober 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer volgend advies:

“(…) Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.09.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 26/8/2014 blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis (PTSS) en diabetes mellitus type 2. De diabetes problematiek werd reeds behandeld in een vorig advies door Dr. Liesenborghs d.d. 18/6/2014. De PTSS problematiek houdt, met of zonder behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)”

2.6. Uit dit advies kan afgeleid worden dat de ambtenaar-geneesheer concludeert dat enerzijds de diabetes-problematiek reeds vroeger (namelijk op 18/6/2014) werd beoordeeld, en anderzijds dat de PTSS-problematiek, met of zonder behandeling, sowieso geen gevaar vormt voor het leven en de fysieke integriteit van de verzoekende partij. Verder, wat betreft de hypothese van onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het herkomstland, heeft de arts-adviseur geoordeeld: *“De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen”*. Derhalve meent hij dat er geen risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen voorhanden zijn in het land van herkomst of het land van verblijf. Verzoekende partij houdt dan ook onterecht voor dat de arts-adviseur het onderzoek van deze hypothese zou verengd hebben naar het onderzoek inzake levensbedreigende aandoeningen. Duidelijk blijkt dat de arts-

adviseur beide hypothesen inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet los van elkaar is nagegaan en gemotiveerd heeft waarom de PTTS problematiek niet beantwoordt aan één van beiden.

2.7. Het komt voorts niet aan de Raad toe om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer concludeerde onder meer dat de psychologische toestand van de betrokkene nergens wordt bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Verzoekende partij betoogt wel dat er niet onderzocht werd of enige psychiatrische opvolging voorhanden is, maar kan met dit betoog geen afbreuk doen aan de vaststelling van de arts-adviseur dat de aangehaalde psychologische toestand niet bevestigd wordt door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen zodat er geen nood is aan behandeling en de Raad dan ook niet inziet waarom, wanneer de arts-adviseur dit standpunt is toegedaan, hij nog nader zou moeten onderzoeken of psychiatrische opvolging voorhanden is.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“De diabetes problematiek reeds (werd) behandeld in een vorig advies door Dr. Liesenborghs d.d. 18/6/2014”* niet betwist. Dit motief blijft dus staan.

2.8. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER